

[Olausager.]

mange, der i disse Tider, hvor det gælder om at finde Indtægtskilder, nu og da lader et Ord falde om Kaffen; det er der i forskellige Partier. Man mener, at det var et Sted, hvor man kunde tage lidt Penge ind, og det kan ogsaa siges, at det er et Sted, hvor det er let at tage dem, fordi en Toldforhøjelse kan gøre det hele klart, da vi jo ikke laver de Varer selv. Men noget andet er det med Sukker, og jeg vil sige, at for mit personlige Vedkommende støder i alt Fald Forslaget om en stærk Forhøjelse af saavel Sukkertolden som Sukkerafgiften mig stærkt.

Og den Motivering, den ærede Ordfører kom med, begriber jeg ikke. Han sagde bl. a. i sin Tale, at Sukker feder mere, end heldigt er. Det er da en glimrende anbefaling, at Sukker er saa fortræffeligt et Næringsmiddel, at det feder stærkt, og det er jo en Vare, der bruges i stedse stigende Grad paa mange Omraader. Sukker bruges i den jævne almindelige Husholdning, det bruges til fabriktionsmæssig og teknisk Brug, og maa jeg nævne, at Adgangen til billigt Sukker har sin store Betydning med Hensyn til at udnytte vore Haveprodukter. Vi har for nylig behandlet et Lovforslag vedrørende Haveprodukter, og jeg skulde dog mene, at naar Husmødrene har Adgang til billigt og godt Sukker, da spiller det en stor Rolle med Hensyn til at faa noget ud af Havesager.

Det er ogsaa værd at lægge Mærke til, at vi hidtil stadig er gaaet i den modsatte Retning, hvad Sukkeret angaar, stadig har sat Skatten ned. Det skete i 1891, og det skete ved Toldrevisionen i 1908. Stadig har vi sat baade Tolden og Afgiften nedad, og der er sket den Forandring, hvad Sukkeret angaar, at medens Tolden til at begynde med gav den store Indtægt i Statskassen, giver den nu den lille Indtægt og Afgiften den store, et Udtryk for, at vi er gaaet til i højere Grad end før at producere vort Sukkerforbrug selv her i Landet, og det vil vi jo ogsaa fremdeles gøre.

Jeg tror, det vilde være et Fejlgreb, og jeg vilde ikke synes om, hvis man gik den Vej, at man gjorde Sukkeret dyrere, hvilket vilde ske herved — man vilde gøre det rundt regnet halvanden Gang saa dyrt. Jeg kunde egentlig snarere tænke mig noget andet. Uden at jeg i mindste Maade skal anbefale det eller tale imod det, vil jeg sige, at hvis der havde været stillet Forslag om at sætte Kaffeskatten op og Sukkerskatten ned, saaledes at der blev en Omlægning indenfor den samme Kreds, kunde jeg bedre

forstaa det. Det kunde der dog være nogen Mening i, thi det kan ikke nægtes, at Kaffen har i sig noget mere Karakter af Luksus end Sukker, men her er jo Tale om at sætte begge Dele op, og det finder jeg er en forkert Fremgangsmaade, især da for Sukkerets Vedkommende.

Hvad angaar Forslaget om Tobak og Tobaksvarer, er der jo ret god Enighed om, at det Sted, hvor man skal lægge mest Afgift og Skat, er der, hvor der er det mindste Arbejde, og hvor der er Tale om de skadeligste Varer. Jeg maa maaske sige, at i denne Forbindelse synes jeg, det var lidt beklægeligt, at vi ikke fik saa meget lagt paa Cigaretter, som vi havde i Sinde for nogen Tid siden, men jeg kunde ogsaa tænke mig, at denne Sag ikke er helt færdig, thi jeg skulde huske meget fejl, om der ikke fra flere Partiers Side blev udtalt Villighed til en Revision af hele Tobaksbeskatningen, saaledes at man lagde mere paa Cigaretter og mindre paa de grovere, jævne Tobaksvarer, derunder Cigarer og Cigarillos.

Om de andre Ting skal jeg ikke sige meget. Chokolade og Sukkervarer er jo i ret høj Grad Luksus, men det er et Spørgsmaal, om man der kan tage saa forfærdelig meget mere. Jeg synes i det hele taget, man maa sige om dette Sæt Lovforslag, at det viser en uheldig Tendens, en Omlægning, en Forskydning af Skat fra en Part over til en anden, og jeg kan ikke se andet end, at det i ret høj Grad vilde blive Mennesker, som er lidt daarligt stillet, og som maa leve ret nøjsomt, der kommer til at bære en stor Del af Byrden ved denne Omlægning. Ihvorvel man, som jeg før sagde, kan sige, at Kaffe i nogen Grad er en Luksus, maa man ikke lukke Øjnene for, at det er Fattigmandskost i mange Tilfælde. En Arbejder, der skal hen paa sin Arbejdsplads, kan i Regelen ikke komme hjem til Maaltiderne og tager tidt en Sjat Kaffe med til sin medbragte Mad. Det vilde være urimeligt at lægge Skat der, hvis den ikke var ledsaget af en Skattelettelse paa et andet Felt, saa vedkommende fik Erstatning derfor.

Jeg kan med disse Bemærkninger henholde mig til den højtærede Finansministers Udtalelse om, at vi ikke kan være med til en Gennemførelse af disse Lovforslag for Øjeblikket og vel neppe heller nogen Sinde i den Form, her er Tale om.

Borgbjerg: Under Behandlingen af Regeringsforslaget om Formueskattens Nedsættelse havde jeg Lejlighed til paa Socialdemokratiets Vegne at sige vor Mening